

политъ, а също и въ едно писмо на папа Инокенти III, дъто стои епископъ Langardensis подъ солунския митрополитъ.¹⁾ Князът на славѣнското племе ржини при Солунъ прѣзъ VII в. се наричалъ Прѣждѣкъ, или както се пише името съ носовка въ Чудесата на св. Димитрия: Περβούδος. При Йерисо, на Халкидическия полуостровъ, се поменава прѣзъ X в. жителът славѣнинъ Ржакина (Ρωγχαβηγα).²⁾ Въ сѣверна Македония се по-менаватъ въ хрисовула на Василия Българоубиецъ отъ 1019 г. Горя и Долня Ежтѣска (ἄνω καὶ κάτω Σουνδέασκου). Въ грамота отъ 1345 г. се по-менаватъ при Сѣръ селата Πρωτοχνέυζη (Протокиазъ), Γαστελέγγους (Гостиляжъ). Второто село се срѣща така и въ друга по-стара грамота, отъ 1309 г.³⁾ Въ Валонско се по-менава прѣзъ 1274 г. село Sventogorani (Святогорани).⁴⁾

Най-добро доказателство за единството на македонското население съ източната югославѣнска група даватъ и сега запазените мѣстни имена съ носовки въ Македония, както и цѣли говори, които широко употребяватъ носовните рефлекси на ж и ю. Тия говори държатъ сега южния поясъ на славѣнската говорна област въ Македония, въ Солунско, Воденско, Костурско, Корчанско. Въ околността на с. Сухо (Лѣгадинска околия) сѫ познати мѣстноститѣ: Глъмбокъ-долъ (отъ глѣбокъ), Ерембичекъ (отъ ерѣмъ). Въ околността на с. Зарово (Лѣгадинско) има старъ пътъ, наричанъ Железа-рскъю пътъ (отъ пътъ). Въ Лѣгадинско има турско с. Лайджа (отъ лѣгъ). Въ Гевгелийско има с. Дамбово (джембово); така го наричатъ собствено турцитъ (Дамбова), които сѫ запазили стария изговоръ, а българитѣ, подъ влияние на еволюириалия свой говоръ, изговарятъ Дабово. Въ Воденско има селце Кѣндрево (отъ кѣдръ), наричано и Кѣдрево. Въ Кайларско има с. Ранци (отъ Фръзи) или у турцитѣ Франкочъ. Въ Костурско има села: Дѣмбени (отъ джемени), Вѣмбелъ, Лѣнга (отъ лѣгъ или лѣка). Въ Прѣспанско на-мираме: с. Глъмбочани (отъ глѣбокъ), с. Рѣмби (отъ рѣгъ?), с. Лѣнгъ (отъ лѣгъ), с. Бѣмбъки, с. Кондороби. Въ Корчанско с. Рѣмбецъ и др.

Ето по-известните думи въ сѫщите тия говори, дъто сѫ запазени слѣди отъ носовно произношение. На старобългарската дума съответствува новобългарската така:

¹⁾ O. Tafrali, Thessalonique au XIVe si鑒le. Paris 1913, p. 92.

²⁾ Срв. документитѣ, № 6.

³⁾ Miklosich et Müller, Acta V, 112, 114, 91.

⁴⁾ Hahn, Reise durch die Gebiete des Drin und Wardar, p. 277.